xmlns:epub = "http://www.idpf.org/2007/ops"

Пролог

Ось слова, що промовив Господь до Феодота під час його сорокаденного посту в печері, коли згасли всі світильники, а душа його стала як чисте скло перед вогнем Божим.

І сказав Господь: "Запиши те, що побачиш, і те, що почуєш, бо прийде час, коли люди шукатимуть Мене в камінні храмів, не знаючи, що Я живу в серці їхнім."

Глава І. Про Велику Таємницю

1. Як сонце відбивається в тисячі крапель роси, не поділяючись при цьому, так і Єдиний Бог є у всьому, залишаючись Єдиним.

2. Коли настала повнота часів, Слово, що від віків перебувало у лоні Отця, схотіло пізнати Себе через Своє творіння.

3. І створено було Адама не з глини, а з подиху Божого, і став Адам душею живою — дзеркалом, у якому Бог бачить Своє обличчя.

4. Та дзеркало потьмяніло і покрилося пилом забуття.

5. Любов же Божа як вогонь поїдаючий: не може Вона залишити дитя Своє у темряві.

Глава II. Про Ріку Життя і Три Потоки

6. Життя людське — немов ріка, що тече з гір вічності до моря безсмертя.

7. Три потоки живлять цю ріку: потік думок, потік бажань та потік почуттів.

8. Розум людський — як скляна призма.

9. Та мудрий знає: всі кольори разом дають знов біле світло.

10. Коли б людина зупинила потік мислення хоч на мить, побачила б: той, хто думає, і сама думка — одне.

Глава III. Про Дерево Посередині Раю

11. У центрі душі людської росте дерево дивне: коріння його — в небі, а крона — на землі.

12. Коли душа юна, дерево здається їй величезним, а плоди — солодкими.

13. Та з кожним з'їденим плодом дерево стає меншим.

14. Тоді сміється душа над своїм блуканням і розуміє: добро і зло були лише грою тіней.

15. Адже хіба може бути зло там, де є лише Бог?

Глава IV. Про Три Пристрасті і Велику Печаль

16. Коли душа забула своє небесне походження, в’яжуть її три мотузки: прагнення багатства, спрага слави і жадоба влади.

17. Багатство — це спроба зібрати все світло у своїх руках.

18. Слава — це крик душі: "Подивіться, я існую!".

19. Влада — це бажання грати роль Бога.

20. Три мотузки сплітаються в один канчук, і б’є ним душа сама себе.

21. Та коли стомлюється душа, тоді приходить до неї Велика Печаль.

22. Благословенна ця печаль! Бо вона — як ранкова зоря.

Глава V. Про Прихід Світла

23. Коли душа сидить у попелі своїх ілюзій, тоді чує вона тихий голос.

24. І починає душа розуміти: не Бог ховається від неї, а вона від Бога.

25. Тоді народжується у ній дивне чуття — віра.

26. Віра — не переконання розуму, а очі серця.

27. Христос — не історична постать, а вічне "Я є".

28. "Я голодний" — це Христос потребує любові.

Глава VI. Про Велику Таємницю Смерті

29. Смерть — це не кінець, а велике пробудження.

30. Ті, хто пізнали свою природу, скидають важкий одяг.

31. Ті ж, хто жили в омані, переходять у стан навчання.

32. Та в кінці всі ріки вливаються в море.

Глава VII. Про Завершення Великого Кола

33. Коли душа пробуджується, вона бачить: ніколи не було подорожі.

34. Була лише велика гра Бога, що грав у забуття.

35. Було лише велике сновидіння.

36. Тоді сміється вона над страхами.

37. І розуміє: "Я і Отець одне".

Епілог

І коли закінчив Господь промовляти ці слова, зник Він, як ранкова зоря.

Амінь.